

דג הזהב

ס"ו

על נהר יאנגצה שבסין חי דייג עני בשם חואן. יום אחד הוא יצא לנהר, העמיד את סירתו בין קני הסוף והטיל חכה. אך היום לא הביא לו מזל, למרות ששם על הקרס פיתיונות שונים, תולעים וזבובים, והעביר את סירתו ממקום למקום, הפיתיונות נשארו שלמים ושום דבר לא נתפס בחכה.

בסוף היום, כשהשמש התחילה כבר לשקוע, המצוף נעלם פתאום במים. חואן התחיל למשוך בזהירות בחוט החכה, קרב אותה אל הסירה והוציא. על הקרס פרפר וקפץ דג גדול, יפה במיוחד, עם שלוש נוצות זהב על גבו.

חואן שמח מאוד. כשהוריד את הדג מהקרס עברו בראשו מחשבות טובות.

"אמכור את הדג, ואוכל לקנות אורז לשבוע שלם, אתקן את הצריף שלנו, ואפילו אקנה מתנה לאשתי - מסרק משריון צב."

אך פתאום הדג התחיל לדבר אליו בקול אנוש:

"שחרר אותי, חואן. לא תצטער" אמר הדג "אני מלכת הנהר הזה. אל תהרוג אותי. בתמורה תוכל לקחת את שלושת הנוצות שעל גבי. שים אחת מהן באדמה על חוף הבריכה, שניה זרוק לתוך הבריכה ואת השלישית שים בלילה על המחצלת ליד אשתך. אם תעשה כך, יבוא אליך אושר רב. אבל המזל יאיר לך פנים כל עוד

הזהב לא יסנוור את עיניך. אנא, זרוק אותי שוב למים וזכור מה שאמרתי."

זמן מה חשב חואן מה לעשות, אך בסוף הוריד מגבו של הדג את שלושת הנוצות ואת הדג זרק חזרה לנהר. כשחזר הביתה אשתו כבר חיכתה לו. אש בערה בתנור

יחד עם הילדה גדל הנבט של שושנת הזהב, שהפך לצמח גדול והניב פרחים יפים ועלים גדולים. ובבריכה גדל גם דג הזהב, כבר לא דגיג אלא דג של ממש. והנה דבר מוזר – אם מסיבה כלשהי בתו של חואן התעצבה, עלי השושנה היו מתחילים לנבול והדג בבריכה עלה לפני המים, ודפק חזק בזנבו והרעיש. עברו שש-עשרה שנה ובתו של חואן הייתה כבר לנערה בוגרת. היא הייתה כה יפה שאפילו הסנוניות עצרו

במעופן כדי להסתכל עליה. והיא מעולם לא ישבה בלי מעש. היא בישלה ארוחות להוריה, תיקנה רשתות דיג של חואן, ארגה בדים, אספה אורז בשדה ובגן גידלה פרחים צבעוניים נהדרים. מהר מאוד התחילו לבקר בצריף של הדייג בני השכנים, וכל אחד מהם ביקש לקבל את הנערה לאישה. אך הורי

ומים בסיר רתכו. "איפה הדגים?" שאלה האישה. חואן נאנח וסיפר לה מה קרה. "אז מה לעשות" אמרה האישה "נלך לישון בלי לאכול." אך לפני שחואן נשכב לישון הוא יצא אל הבריכה שמול הצריף ותקע נוצה אחת באדמה על החוף ואת השניה זרק לתוך הבריכה. את הנוצה השלישית שם על המחצלת שעליה כבר ישנה אשתו. למחרת התעורר מקול קריאות שמחה של אשתו. פתח את עיניו וראה שליד האישה שוכבת ילדה קטנה עם עיני זהב. הוא חיבק את הילדה לחזהו ויצא אתה לגן כדי שהיא תשמע את שירת הציפורים. כשהגיעו לחוף הבריכה נעצר הדייג בהשתוממות. במקום בו הכניס את הנוצה בערב יצא נבט זהוב של שושנה. הילדה ראתה את הנבט והושיטה אליו את ידיה. ועוד יותר הופתע חואן כשהסתכל לתוך הבריכה. שם שחה דגיג זהב קטן, והילדה שוב הושיטה אליו את ידיה. מאז בשקט ובשלווה נמשכו החיים של חואן, אשתו והילדה. מאותו היום הוא היה חוזר מהדיג עם דגה רבה והילדה גדלה מהר, כמעט מיום ליום נעשתה גדולה יותר. היא הייתה עליזה, נבונה מאוד וטובת לב.

הילדה סירבו לכולם. הם לא רצו להיפרד מבתם היפה והטובה.

אך יום אחד, לחוף שעליו עמד צריף הדייג, הגיע צי של סירות מפוארות. החותרים יצאו לחוף והשתחוו עמוקות מפני אדם שיצא מהסירה הגדולה ביותר. היה זה איש מבוגר, לבוש בבגד משי יקר. הוא ניגש אל חואן והשתחוה לו. חואן הבין מיד כי זה איש עשיר, שבא להשתדך עם בתו. "אינני רוצים להיפרד מהבת שלנו" אמר חואן "היא

הביאה מזל ואושר לביתנו. היא הנחת והשמחה שלנו." העשיר חייך וקרא למשרתים שלו: "תביאו את השק הלבן מהסירה שלי!" ארבעה גברתנים חזקים סחבו ביחד על גבם שק לבן גדול, והניחו לרגלי הדייג. האיש העשיר הוציא את

חרבו, חתך בו את השק וממנו נשפכו מטבעות כסף. "זה שלך" אמר העשיר "קח ותן לי את בתך תמורת כל זה."

"הוא, אדוני" קרא חואן "מדוע חתכת את השק? הרי גם הוא שווה הרבה!" הוא גם קד קידה והוסיף "בתי לא תרצה לעזוב את הוריה."

העשיר חייך שוב וקרא למשרתים:

"תביאו מהסירה שלי את השק האדום!"

השק האדום היה כל כך הגדול וכבד ששמונה משרתים גברתנים נאלצו לשאת אותו ביחד. הם הניחו אותו לפני חואן. שוב שלף העשיר את חרבו ובדד השק, שממנו נשפך זהב טהור. הזהב נצץ כל כך שכולם, מלבד העשיר בעצמו, נאלצו לעצום את עיניהם לרגע. הדייג הזקן שכח את דבריה של מלכת הנהר. הוא לא יכול היה לנתק את עיניו מהזהב. והוא מסר לאיש העשיר את בתו היחידה בת עיני הזהב.

עוד באותו היום התקיים טכס הנשואים, וכשהשמש סיימה את דרכה בשמיים, העשיר לקח את אשתו

הצעירה ושט אתה מהחוף.

ושוב חואן ואשתו נותרו לבד בצריף. עצוב היה להם בלי הבת. הדייג הזקן לא יצא יותר לדוג, וכל עבודות הבית

למשמע הדברים חואן שרט בציפורניים את פניו ואשתו התעלפה. אך דג הזהב ריחם עליהם, שוב הוציא את ראשו מהמים ואמר:
"תכין סירה וחבל ארוך כמה שיותר, ארוך כמו גובה ההר הזה."

הדייג התחיל בהכנות ואז אמר לו הדג:
"שים את אשתך בסירה ותן לה את קצה החבל ליד. את הקצה השני קשור היטב לחגורתך ואז צא דרך הנהר לים הצהוב."
כך עשה הדייג וכשסירתו הגיעה לים הצהוב שוב הופיע ראשו של דג הזהב.
"תפוס את הזנב שלי" קרא.
חואן קפץ למים ובשתי ידיו תפס בזנבו של הדג. המים

עשו המשרתים. הרי עכשיו חואן היה עשיר ביותר. ימים שלמים הוא ישב עכשיו בפינת ביתו ושיחק בזהב, ספר אותו שוב ושוב. הוא אפילו התעצל ללכת בשבילי הגינה שלו.

יום אחד, כשחואן נשכב לנוח אחרי ארוחת הצהריים, לחדר ניכנס משרת, השתחוה ואמר:
"הו אדוני, מדי יום אני משקה את צמח שושנת הזהב שעל החוף, אך העלים שלו נובלים."
חואן יצא לגינה ואמנם ראה – השושנה חיה בקושי, היא לא פורחת יותר והעלים נעשו חיוורים ויבשים בחלקם. כל יום נעשה הצמח חלש יותר ויותר ובסוף, כשחואן יצא לגן ראה ששושנת הזהב שוכבת נבולה על הארץ. חואן רצה להשקות את הצמח, אך כשניגש לבריכה חיכתה לו שם הפתעה אחרת – בתוך המים הצלולים השתולל דג הזהב. הוא קפץ אל פני המים, דפק בזנבו ובסנפירים.
"וי לנו, וי!" קרא גם אשתו של חואן כשראתה זאת "קרה משהו רע לבת שלנו. הזהב הביא עלינו אסון!"
היא לא הספיקה לגמור את המשפט כשדג הזהב הוציא את ראשו מהמים ובקול אנוש קרא:
"הבת שלכם שבויה אצל מלך הים הצהוב. הוא סנור את עיניכם בזהב ואתם ראיתם בו אדם במקום דרקון."

פנינה רכה, על ראשה ראה חואן כתר אלמוגים ועל צווארה שרשרת עינבר. אך היא הייתה עצובה והסתכלה סביב בדאגה, השבויה המסכנה! מלך הים לא מש ממנה את עיניו. על ראשו עמד יער אצות ירוקות. ועל גופו לבש בד מוזר שעטוף אותו כמו זרמי מים, ושינה את צבעו מרגע לרגע.

חואן רץ, בלי לחשוב, אל פתח הארמון, שם עצרו אותו שני תמוננים ענקיים ששמרו על הארמון. אך דג הזהב התנפל עליהם בכוח בזה ששניהם עפו לצדדים ולא יכלו להתאושש זמן רב, וחואן יכול היה להיכנס לתוך הארמון.

הוא עבר מאה חדרי הארמון עד שהגיע לאולם הראשי, ובכל חדר ניסו לעצור אותו יצורים אחרים. היו שם קיפודי ים גדולים, כרישים מסוכנים, לווייתנים עצלים. בין אצות ים רעו כלבי ים, ועדרים של אריות ים. בסוף הגיע חואן לאולם הכתר. בתו, שראתה אותו, הושיטה ידיו אליו. גם מלך הים הצהוב הרגיש בו. הוא אחז בתלת-שן ובכעס רב זרק אותו על הדייג. אבל דג הזהב נעמד לפני חואן והכלי האיום הכה בו, אך גלש מקשקשי הזהב בלי לעשות בהם פגם.

דג הזהב הכה אז בזנבו בקיר הארמון וזה התפרק,

נסגרו מעל ראשו, באוזניו בא רעש, נשימה נעשתה כל פעם קשה יותר. אבל אף אחד לא היה יכול למנוע מהדייג לעזוב את זנב הדג. הרי הוא יצא כדי להציל את בתו!

הוא ירד בים כל פעם עמוק ועמוק יותר עד שנעמד על הקרקעית. עכשיו הלך אחרי דג הזהב בקרקעית מכוסה

אצות ים בלתי מוכרות לו עד שראה לפניו ארמון גבישים ענקי. היה זה ביתו של מלך הים הצהוב. קירות הארמון היו שקופים והדייג שם את פניו אל הקיר כדי לראות מה קורה בפנים. ואז לא התאפק וקרא. באולם גדול, על כסא מאם הפנינה, ישבה בתו. לידה ישב גם מלך הים הצהוב. הבת של חואן הייתה לבושה שמלה של אם

בים תמיד קמות סערות, כשדג הזהב, מלכת הנהר י
יאנגצה נאבקת עם מלך הים הצהוב האכזר.
כשהמשפחה המאושרת ירדה לחוף הם ראו את שושנת
הזהב. היא הייתה שוב בריאה ועסיסית, ועל הגבעול
הופיעו עלים ופרחים חדשים.
ובביתו של הדייג קרה עוד נס – כל הזהב שבשק הפך
לחול ים רגיל. אך זה לא הדאיג את אף אחד. כולם היו
מאושרים ושמחים, כי אהבו זה את זה ושוב היו ביחד.
ומה עוד אפשר לומר כדי לסיים את הסיפור? רק זה –
בים הצהוב עדיין עולות סערות קשות. כנראה מלך הים
הרע חי עדיין, ומסנוור אנשים חמדנים בזהב שלו.

בצליל כמו של פעמון גדול, לחתיכות קטנות שהתפזרו
לכל הכוונים.
מכל הצדדים הופיעו מאות ואלפים דגי זהב, ובר ראשם
דג הזהב הענק, שבו הכיר חואן את מלכת הנהר

יאנגצה. הדגים סובבו את הכס שעליו ישב מלך הים.
אך חואן לא המתין לתוצאות הקרב בין חיילות הים
והנהר. הוא תפס את ידה של בתו ומשך בחבל הקשור
לחגורתו. מיד התחילו שניהם לעלות לפני הים. זו אשתו
של חואן שהתחילה לכרוך את החבל על המשוט ומשכה
אותם כך אל הסירה שלה. כשראתה את חואן עם הבת
שלהם עולים מהמים קראה מרוב שמחה.
הדייג מיד תפס במשוטים. צריך היה למהר ולחזור
הביתה כי בים התחילה כבר סערה גדולה. ולא פלא.